

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות וירא - חיי שרה תשפ"ב • עלון מס': 75

השגחה שבועית

משכורת חודשית בחצי שעה ליום

הודעה ספונטנית הושארה בקו "המצב הכספי בבית היה קשה מאוד. התלבטתי אם עלי לצאת לעבודה, אולם הרגשתי שזה מעל לכוחות שלי. באחד הימים אומר לי בעלי: 'יש לי עבודה בשבילך, מהבית, חצי שעה כל יום. האם את מוכנה להתחייב לעבודה הזאת?' אמרתי לו, 'לחצי שעה מהבית אני בוודאי מסכימה'. אמר לי בעלי, 'תקשיבי בכל יום חצי שעה לקו השגחה פרטית. לא משנה לאיזו שלוחה, העיקר שזו תהיה חצי שעה בכל יום'. התחלתי. זאת עבודה מאוד מעניינת ונחמדה. פשוט לשבת ולהקשיב, לא יותר מזה. והמשכורת - מאז שהתחלתי את העבודה, היא מכניסה לי רווח עצום. גם חיי רוגע ושלווה, וגם בפן הפיננסי, תמיד יש לנו מה שאנחנו צריכים בכל מיני דרכים מופלאות. תודה רבה לכם".

התלבטתי אם להביא את הדברים, כי כיום, בעולם הסגולות, בקלות עשויה להיוולד סגולה חדשה, וכבר מחר נמצא ברחובות סטיקרים שמכריזים: "הקשבתי חצי שעה ביום לקו השגחה פרטית ונושעת".

אנשים עוד יכולים להסתכל על השעון ולבדוק אם אכן עברה חצי שעה. אם הקו פתוח רק 29 דקות, זה עדיין לא עובד... בכל זאת חשבתי שכדאי להביא את הדברים.

בעבר שמעתי מיהודי יקר, שהוא הפסיק לקרוא עיתונים. הוא הסביר לי, "בכל פעם כשאני קורא בעיתון, זה מקרר לי את האמונה. פלוגי עושה, אלמוני מחליט, כאן יש חוק שהממשלה החדשה עשתה, וכאן יש גזירה שההוא גזר. אין לי טענות על העיתונים, אולי מחובת השתדלות הם צריכים לכתוב כך, אבל למה אני צריך לקרוא את זה? זה מקרר לי את האמונה הפשוטה ש'הוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים'". מידה טובה מרובה. קו השגחה פרטית צועק בכל יום מחדש, 'יש לנו אב אחד, שהוא ורק הוא מנהיג את העולם, רק הוא נותן פרנסה, רק הוא נותן כוח, רק הוא נותן נחת, רק הוא נותן הכל בכל מכל. אין אף אחד בעולם שיכול להועיל או להזיק, כי אם ברשות הבורא'.

אחים יקרים, זה לא משנה אם אלה חצי שעה או עשר דקות. העיקר העקביות, פשוט לשמוע בכל יום דברי אמונה באופן קבוע. זאת לא סגולה, זאת מציאות שנכנסת ללב. חיים של רוגע ושלווה, שפע וברכה בכל העניינים. נסו והיווכחו.

שבת שלום ומבורך, פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

הגבאי והמלצר (לא) אשמים בנזק

הכיסאות הבלתי יציבים, השולחן הרעוע והחברה שמייצרת צלחות כל כך דקיקות שלא מחזיקות מנה חמה... אך אם הוא זוכה ללמוד ענייני אמונה ובטחון - הוא מקבל עליו את הדבר בהשלמה, כי יודע שמנהיג העולם מנסה אותן, ושהוא לבדו עשה את זה ומסכים לזה.

וכן אם הוא נתקע בפקק בדרך לחתונה של אחיו והוא באיחור, וכמו באלפי חופות, גם לחופה הזאת ילכו בלעדיו והוא לא יקבל ברכה אחריתא - הוא מקבל עליו את הדבר בהשלמה, ואינו מאשים אף אחד מסביבו. אבל יש כיתה יותר גבוהה. מי ששייך לקבוצה הגבוהה, לא רק שהוא יקבל עליו את הדבר בהשלמה, אלא הוא יוסיף וישמח בו! הוא לא רק אומר: "ריבוננו של עולם, אם אתה ככה רוצה, אז אני מסכים", אלא אומר, "תודה לך בורא עולם שהכנסת אותי בפקק! אני מודה לך על הדבר הזה כי ברור לי שזה הכי טוב בשבילי, וכמה זה משמח אותי לחשוב, שהאבא הטוב מטפל בי ואוהב אותי ומסדר לי בדיוק תקלה כזאת, ודווקא עכשיו!"

להרות להשם זאת עבודה נפלאה, אבל בהוריה לבדה אי אפשר להגיע לתחושה העמוקה של הכרת טובה לה' יתברך. אלו הן מילים מהשפה ולחוך. רק מי שעוסק ולומד בענייני בטחון, ומחזק את האמונה שלו, בתדירות ובתמידות, מסוגל להגיע להוריה אמיתית מעומק הלב על מה שה' שולח לו, גם אם זאת בעיה או קושי בממוקן, בגוף או בעגמת נפש ח"ו. הוא רוצה בדינו. איוב שכל עשרת בניו נסתלקו ביום אחד, הצדיק עליו את הדין ואמר: השם נתן והשם לקח, והמלבי"ם מדגיש שהוא אמר שם ה' שרומז למידת הרחמים, גם בעת שנתן לו ושימח אותו עם התינוק שנולד לו, וגם בעת שלקח את בנו, עם כל הכאב שכרוך בהו. יהודי שזוכה לברך את השם יתברך על הקושי, ואומר "ברוך השם" על הדבר שלא הצליח לו, נמצא כבר בדרגה של אמונה חזקה בבורא עולם.

יהי רצון שזוכה להתחזק עוד ועוד, וזוכה לשמחת החיים ולשלמות הנפש, אמן סלה. (מתוך שיעור 221 בשער הבטחון)

עם תחילת הפרק החמישי של שער הבטחון, אנו תוהים, אילו דברים עומד רבנו לחדש. לכאורה, כבר בפרק הרביעי קיבלנו הדרכה מלאה לכל המצבים, לכל סוגי האנשים ולכל תחומי החיים, ומה עוד יש ללמוד? אלא - אומר בעל ה"בני יששכר" - שהספר 'חובות הלבבות' הוא ספרו של רופא הנפש, רבינו בחיי, והוא ידע את נפש האדם עד לעומק הנסתה, שעלול לצוף ולעלות אחרי הלימוד בשער הבטחון. עומד לו יהודי יקר, שהשקיע עיון רב במשך שעות רבות בסוגיית הבטחון, למד בספרי חזקוני, והתאמץ לחזק את האמונה והבטחון בבורא כל עולמים, והנה הוא מגיע לבית הכנסת ורואה מולו יהודי מכובד בן שישים, לבוש באצטלא דרבנן, שמתפלל שלוש פעמים ביום ולומד גמרא, משנה והלכה, וחושב לעצמו: מה ההבדל בינינו? בשביל מה התייגעתי בלימוד הבטחון, אם היהודי הזה שלא השקיע בעניינים אלו מסתדר יפה בחיים, ונראה כאיש מכובד בכל העניינים? מדוע עלי להשקיע כוחות בלימוד ענייני אמונה ובטחון?

בשביל מצב כזה העניק לנו רבנו את הפרק החמישי, שבו הוא מפרש שבעה הבדלים בין מי שלומד בטחון ומתחזק באמונה, לבין מי שעדיין לא עושה כן. הוא פונה אל היהודי היקר שפתח את לבו והשקיע מזמנו כדי להתחזק באמונה ובבטחון בהשם יתברך, ואומר לו בטוב טעם ודעת: ראה מה הרווחת! הרווח הראשון שעליו כותב רבנו הוא, כי **הבוטח באלוקים רוצה בדינו בכל ענייניו ומודה לו על הטובה ועל הרעה, כמו שאמר איוב "השם נתן והשם לקח - יהי שם השם מבורך"**.

לעתים קורה לאדם משהו לא נוח. הוא מסיים תפילה של שבת, ומתחיל קידושא רבא לכבוד שמחה גדולה. והנה, מישוהו נתחב לידו, ועל הטלית החדשה והיפה נמעכים קוגל וטשולנט ומלפפון חמוץ, ועל ראשו דג מלוח. איך יגיב האדם הזה? אם הוא לא למד בטחון, הוא יאשים את כולם: הגבאי, המלצר, הרצפה העקומה,

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מאפריקה 87-551-8521 • מדרום אפריקה 87-551-8521 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מאפריקה 87-551-8521 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו השגחה פרטית

אידיש, עברית, אנגלית.

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

קרואסונים ודרישת שלום

במחצית השנה האחרונה התנדבתי במחלקת קורונה. זה אומר שפעמיים בשבוע אני מגיע עם אשתי תחי, לובש חליפת מגן לבנה ומסורבלת, עוטה כפפות, מסכות וגם מעטפת לנעליים, ונכנס אל המחלקה שאיש אינו רוצה להידיבק מן השוהים בה. החולים שוכבים שם בבדידות מזהרת, והקושי שלהם הוא לא רק פיזי אלא גם נפשי. כל מי שמגיע ומתעניין בשלומם עושה אתם חסד עצום. כשאתה מגיע אתה יכול להציל נפשות כפשוטו; להזיז צינור לצד הנכון, להניח דבר מאכל, להגיש משהו קריטי, או סתם כך להעניק תשומת לב שהיא כל כך חסרה למי ששוכב בפנים. זכיתי לעשות את זה ולהציל נפשות יקרות.

באחת הפעמים אני ניגש ליהודי חולה קורונה, והוא מספר לי שהוא רעב עד אימה. הוא אינו אוכל כלום. גם כאשר מגישים לו אוכל הוא בקושי טועם ממנו, כי הטעם דוחה אותו. "מה היית רוצה לאכול?" שאלתי את היהודי הזה. "קרואסונים עם שוקולד", הוא ענה. את זה הוא יאכל היטב. לא היו לי קרואסונים בכיס, וזה לא היה פשוט בכלל לצאת מהמחלקה ולהביא לו כאלה, כי הרי הייתי לבוש בציוד המגן מכף רגל ועד ראש, ולפשוט וללבוש שוב את כל הפריטים המסורבלים האלה, זאת היא משימה ארוכה וכבדה מדי. לכן אמרתי לו שאזכור את בקשתו, ולמחרת אביא לו קרואסונים. בינתיים הבאתי לו כמה פירות שמצאתי.

למחרת עברתי דרך המאפייה של ר' שמחה בקרית גת. הוא תרם בחפץ לב קופסא יפה של קרואסונים עם שוקולד, ופניתי עם זוגתי לכיוון בית החולים. למרבה הפלא, בבית חולים שוכבים אנשים שהם לא רק חולי קורונה, והפעם התכוונתי לבקר משהו במחלקת כירורגיה, כך שהתכנית היתה שדרכינו תיפרדנה. אשתי תיכנס למחלקת קורונה, ואני אעלה למחלקת כירורגיה.

בינתיים קיבלתי טלפון מאברך שגר במושב אבן שמואל. הוא ביקש שאמסור דרישת שלום למשה ששוכב במחלקת קורונה. שאספר לו שחבריו מהשיעור שבו הוא משתתף מדי יום דואגים לו, מתפללים עליו ומחכים לו שיחזור. כאשר עמדנו לפני הכניסה למחלקה אמרתי לאשתי שתתיקח את הקרואסונים ליהודי שביקש אותם, וכן שתעבור בסמוך ליהודי בשם משה ותמסור לו את המסר של חבריו.

עודנו מדברים, ואישה אחת שומעת אותנו ושואלת: "מה יש לכם עם משה? הוא אבא שלי!"

"אנחנו מתנדבים שבאים לכאן פעמיים בשבוע, וביקשו מאתנו למסור לו שחבריו דואגים לו ומתפללים לרפואתו."

האישה פרצה בבכי, ואשתי חשבה שזה מפני הכאב על אביה החולה. היא הרגיעה אותה, וניחמה אותה בדברי עידוד וחיון. היא אמרה לה שבסוף יוצאים מזה, ושאישה עוד יאריך ימים ושנים, וכל הכבוד לה שהיא כל כך מתמסרת לאביה. ובזאת הסתיימה הסצנה.

למחרת מתקשר אליי אברך ושואל אותי: "היה לך סיפור עם קרואסונים?" "כן", עניתי בקצרה. "אז כדאי שתשמע משהו מעניין" הוא אמר לי. והנה מתברר שבתו של משה פרסמה את התרשמותה. היא משתפת את הציבור בתובנות שעלו בה בעקבות הביקור במחלקת קורונה. היא כתבה שמעתה היא מעריכה בהרבה את הצוות המסור, שעוטה בכל פעם ציוד מגן מסורבל שבקושי מאפשר לנשום. היא לא מבינה איך אפשר לתפקד כך בין חולים, כאשר היא בקושי החזיקה מעמד בחום ובמחנק שבתוך החליפה. אולם מה שהפליא אותה ביותר, היה זוג חרדים ממוגנים שפגשה בפתח המחלקה. היא כתבה משהו כזה: "בתחילה חשבתי שאלו שניים שחזרו מאיזו הלוויה המונית ונדבקו בקורונה. זה הרי מה שאומרים, שהחרדים מדביקים בקורונה, לא? והנה מה אני שומעת? שהם מתנדבים. מדברים ביניהם על חולה שבמיוחד בעבורו קנו קרואסונים, ומתכננים למסור דרישת שלום לחולה נוסף כדי לעודד אותו. אני באתי לבקר את אבא שלי, ולא ידעתי שיש כבר מי שיודע את השם שלו ושכפתי לו ממנו.

אין לכם מושג מה זה עשה לי. בכיתי מרוב חרטה על שטעיתי בהם. הם

מאיפה האלף?

ביום שישי ניגש אליי יהודי תלמיד חכם וסיפר לי שהוא במצב קשה, ואין לו כסף להוצאות שבת. אמרתי לו: "השבת שלך חשובה לכולנו". יחד הסתובבנו בשטיבלאך בין ישראל קדושים, נתבעים ונותנים. זה מדהים לראות את כוח הצדקה בעם ישראל. אנשים פשוט תורמים בחפץ לב לדבר מצווה, כאשר ברור לי שאיני מדבר כאן עם גבירים או עם אנשים שאין להם מה לעשות עם הכסף. בתום הסיבוב הגענו לסכום של אלף שקל, וכך יכולנו לערוך קנייה נכבדת של חלות, עופות, דגים וכל טוב, כיאה למשפחה מבורכת.

אני עובד בחדר שכור, ובכל חודש משלם למשכיר אלף שקלים. ביום ראשון הגיע מועד התשלום, ואני מגיע ומניח אלף שקלים כמוסכם, מחכה שהמשכיר יסמן אצלו ששילמתי את השכירות לחודש זה. הוא מסמן בפנקס שלו, ורגע אחר כך מחזיר לי את הכסף: "החודש הזה אני לא לוקח ממך דמי שכירות", הוא הסביר, "בחודש הזה בניתי ליד החדר שלך. היה פה קונגו שהרעיש מאוד הרבה, וזה הפריע לעבודה שלך. הרי כל הסיבה שאתה שוכר חדר זה כדי לעבוד בשקט, ואני הפרעתי לך בעבודה".

אמרתי לו, שבחלק מהשעות כלל לא שהייתי בחדר, ובאופן כללי לא חשתי כל הפרעה, והוא אינו צריך להפסיד. אבל הוא התעקש על שלו, ואלף השקלים נשארו אצלי.

שאלתי את עצמי, מאיפה נחתו אצלי אלף שקלים? מה פתאום ה' שולח לי סכום כזה? ונזכרתי באלף השקלים שגייסתי ביום שישי האחרון, עבור יהודי תלמיד חכם.

זה מה שאמרו חז"ל: "מה שאדם עושה, לעצמו הוא עושה".

(יום חמישי פרשת שלח תשפ"א, לילה, סיפור 5 / סיפור מס' 20003)

הסיפור הידוע

מישהו סיפר בקו שהוא חיפש שוכר לדירה שהוא משכיר, והנה נודע לו על סגולה נפלאה, לספר סיפור מסוים, והסיפור הזה הוא סגולה למציאת שוכר. הוא סיפר את הסיפור ונושע. התרשמתי מאוד מהמעשה הזה, מכיוון שגם ברשותי דירה להשכרה, וגם אני מחפש לה שוכר. אלא שהמספר לא סיפר איזה סיפור מתאים כדי למשוך ישועה כזאת. אמרתי לקב"ה, "ריבוננו של עולם, את הסיפור של הסגולה אינני יודע, אבל הרבה סיפורים של השגחה פרטית אני כן יודע, ויודע שהכול מושגח והכול מכונן בדיוק מלמעלה, ושכשצטרך שוכר הוא פשוט יגיע".

אמרתי זאת בפשטות ובאמונה, והנה לא עברו יומיים והדירה הושכרה למשפחה טובה בתנאים מצוינים, ברוך ה'.

(ערב שבת הגדול פרשת צו תשפ"א, סיפור 4 / סיפור מס' 18739)

הטנדר חיכה לי

אני גר בבני ברק, בקצה אחד של העיר, והוריי גרים בקצה השני. מפעם לפעם אנו מתארחים אצלם בשבת, וכדי להגיע אליהם אני לוקח טנדר ומעלה עליו את משפחתי הברוכה ברוך ה', וכך יוצאים לדרך כשעה לפני שבת.

בשבת האחרונה, לצורך ישועה של אחד מבני הקהילה, התגייסה הקהילה כולה לקבל על עצמה לקבל שבת עשר דקות לפני הזמן. גם אני ובני ביתי הצטרפנו לקבלה החשובה, ורצינו מאוד לעמוד בה. מכיוון שכך, באותו יום שישי החלטנו לצאת אל ההורים שעה וארבעים דקות לפני שבת, כדי שנוכל להתארגן בנחת ולהדליק נרות בזמן המוקדם.

השגחה פרטית בהתאמה אישית

שמעתם? התפעלתם?

התלהבתם משיעור של אחד המגידים

ואתם רוצים לשמוע אותו בשלוחה ישירה?

היו כל כך אציליים, כל כך אכפתיים ומסורים, שלא הבנתי איך בכלל העזתי לחשוב עליהם דברים כל כך גרועים, כמו שמוכרים לנו בתקשורת. זה היה לי אכפת, כי אנחנו צריכים לדעת את האמת. אני מוכרחה לספר לכם שעלו בי הרהורי תשובה."

חשבתי לעצמי, כמה מדהימים פלאי ההשגחה העליונה. הן בדרך כלל אנחנו נכנסים למחלקה בלא אומר ודברים, ונתה, מפני שהוצרכתי ללכת לכיוון אחר בבית החולים, דיברתי עם אשתי, ובדיוק אותה בת ישראל שמעה את השיחה ובעקבותיה עלו בה, ואולי באנשים נוספים שקראו את דבריה, הרהורי תשובה.

אני מקווה שמחלקות קורונה תיסגרנה כי כבר לא יהיו חולים, ושנזכה לעשות רק טוב תמיד ולחוש את ההארה הזאת משמים, שהקב"ה שמח עם מה שאנחנו עושים.

(יום שני פרשת תצוה תשפ"א, לילה, סיפור 4 / סיפור מס' 18142)

המודעה הוסרה לפני שבת

מדבר מנחם מבני ברק. החלטתי למכור את הרכב שלי, וכאשר ביררתי על האפשרויות העומדות בפניי, אמרו לי 'מבינים' שרכב כזה קשה למכור. הבנתי לפי דבריהם, שמהרגע שאפרסם על המכירה ועד שמישהו ירצה אותו, יארך זמן ארוך, וחששתי שהדבר יפגע בסדרי הכולל.

בכל זאת, כשצריך למכור עושים השתדלות הגיונית, והדבר הראשון שצריך לעשות זה להודיע לציבור שהרכב עומד למכירה. לוקחים נייר, רושמים עליו 'למכירה', מצרפים מספר טלפון ותולים את ההודעה על חלון המכונית. רגע לפני שניגשתי לעשות זאת, קיבלתי על עצמי להסיר את המודעה לפני שבת. זאת מפני שזכרתי שכאשר בעצמי רציתי לקנות רכב, כשהייתי נתקל במודעה כזאת בשבת, לא תמיד הצלחתי לעמוד בניסיון ולא לקרוא את המודעה או לבחון את הרכב. אמרתי לנפשי: עכשיו אני תולה מודעה, ולפני שבת מסיר אותה!

ביום חמישי שטפתי את המכונית, כראוי לרכב שעומד למכירה. לקראת סדר ב' ניגש אליי אברך ואמר לי: "שמעתי שאתה מוכר את האוטו, ואני חושב שהוא יכול להתאים לי. תרשה לי לנסות אותו?"

בהחלט. הוא לקח את האוטו לכמה סיבובים, התרשם לטובה, ועוד לפני שבת קנה אותו. כמו שקיבלתי על עצמי, הסרתי את המודעה עוד לפני שבת... ואני חש שהסייעתא דשמיא המיוחדת שהיתה לי במכירה, היא בזכות הקבלה להישמר מלהכשיל יהודים בשבת קודש.

(יום רביעי פרשת ראה תשפ"א, צהרים, סיפור 4 / סיפור מס' 21460)

קדיש אחר גלמוד

בשכונת בית ישראל, בבית הכנסת 'שושנים לדוד', היה מסתובב יהודי גלמוד ושמו ר' שלמה אדרי ז"ל. הוא נהג לתרום למתפללים וללומדים קפה ואפרסקים. רבים קושרים את שמו עם האפרסקים הטובים שהיה מביא לבית הכנסת, כדי שהבאים בשעריו יתכבדו בהם.

הוא נפטר בלא שהשאיר אחריו זרע של קיימא, וכמי שהיה חלק מהגוף, הוא הותיר אחריו חלל שאי אפשר למלא. פטירתו נגעה במיוחד ללבו של בחור אחד מהמתפללים, ובאין אדם אחר שיעשה זאת, הוא החליט לומר קדיש לעילוי נשמתו של היהודי הגלמוד, במשך כל שנת האבל, מאז, במשך שבועות מספר, בכל מקום בתפילה שאומרים קדיש יתום, היה הבחור נושא את קולו ברמה, לעילוי נשמת ר' שלמה.

שבת אחת, במעריב, שמע סבו, הדיין הרב ציון בראון שליט"א, שנכדו אומר קדיש יתום. הוא התפלא על הדבר, ולאחר התפילה העיר לנכד, כי אין לומר קדיש יתום כאשר ההורים חיים וקיימים עד מאה ועשרים. הבחור שמע לקול סבו, והפסיק עם מנהגו זה.

במוצאי שבת מתקשרת אחותו הנשואה לבית הוריה ומספרת: "בליל שבת חלמתי חלום שנראה אמת. ראיתי את ר' שלמה אדרי ז"ל צועק 'אני לא אשם שאין לי ילדים'. אבא, אולי אתה מבין את פשר החלום הזה?"

האבא הבין היטב. הוא ידע שבנו הפסיק לומר קדיש יתום, ומיד אחרי אותה שיחה התקשר לסבא הרב ציון, והוא הורה שהבחור ימשיך ויאמר קדיש כפי שקיבל על עצמו בתחילה.

מפליא הדבר, שהבחור החשוב הזה התארס בדיוק ביום הארציטי הראשון של ר' שלמה אדרי זכרונו לברכה.

(יום שני כי תבוא תשפ"א, לילה, סיפור 1 / סיפור מס' 21874)

בדיוק באותו יום שישי, צצו עיכובים שונים ומשונים. רק שעה ועשר דקות לפני הזמן היינו מוכנים לצאת, אולם אף אחד לא הסכים לקחת אותנו. לא מצאתי טנדר וגם לא מוניות, והייתי אובד עצות. כל כך רציתי להצליח לעמוד בקבלה. ראיתי שאין לי שום רעיון אחר, רק לבקש מה' שיעזור לי. עמדתי והתחננתי אליו מעומק לבי שיזמן לי טנדר, ואוכל להגיע במהירות אל ההורים ולקבל שבת יחד עם כל בני קהילתי. סיימתי את הדיבורים עם הקב"ה, והנה אני רואה את השכן שלי יושב בטנדר שלו, שואל אותי אם אני צריך להגיע למקום כלשהו. "כן, אני צריך לנסוע אבל אל תטרח".

"זה בסדר. לאן?"

"לקצה השני של בני ברק".

הוא מאיץ בי לעלות על הטנדר. אני מציע תשלום אבל הוא לא מוכן, "אני שמח לעשות את זה. הכול כבר מוכן אצלי לשבת ואין לי מה לעשות, מה אכפת לך שאסיע אותך?"

אנחנו עולים, כל המשפחה. שתיים עשרה נפשות, ויש מקום לכולם. בדרך הוא מספר לי שבאזור שבו גרים הוריי, ממוקמת הישיבה הקטנה בה לומד בנו, וכל שבוע, כשעה וחצי לפני שבת, הוא נוסע לשם כדי להביא את הבן שלו הביתה, להתארגן לקראת שבת, ובכך לחסוך לו את הדרך הארוכה ברגל. "זה הבן השלישי שלי שלומד שם", הוא אומר, "וכבר חמש שנים אני עושה את הדרך הזאת בכל שבוע".

וכך נודע לי שחמש שנים! שיש לי טנדר ליד הבית, שבחינם ובחפץ לב, יכול לקחת אותי להורים לפני שבת. ואנכי לא ידעתי! חמש שנים שאני 'מסתדר לבד', לוקח נהגים בתשלום ומתמרן עם מוניות וטנדרים בזמן לחץ, והנה, פעם אחת שאני לא מוצא שום דרך הגיונית לעשות זאת, מתפלל מעומק הלב, ומקבל את הפתרון הנוח ביותר שיכול להיות. מי יודע, אולי אם הייתי מתפלל קודם לכן על הנסיעה אל ההורים, הייתי מגלה מהר יותר את הטנדר של השכן...

(יום חמישי פרשת נצבים תשפ"א, לילה, סיפור 6 / סיפור מס' 22098)

תפילת גשם

אני תושב חו"ל. בשמיני עצרת תשפ"ב אני יושב בבית המדרש, מתכונן לתפילת שחרית, ורואה מבעד לחלון עננים המתקרבים לאזור, מבשרים את בוא הגשם. אני יודע שהסוכה עדיין עומדת על תלה, השלאק (גג הסוכה) עדיין פתוח, ובסוכה יש דברים חשובים ויקרים שעלולים להתקלקל בגשם. מה אני עושה עכשיו?

ללכת הביתה לא שייך, הרי עוד מעט מתחילים בתפילה. בחג גם אי אפשר להתקשר, והפתרון היחיד הוא תפילה לקב"ה. זכרתי שבדיוק היום התעוררה אשתי מוקדם יותר מהרגיל. "ריבוננו של עולם" - אמרתי - "אנא עשה שאשתי תראה מבעד לחלון שהגשם קרב ובא, ותסגור את השלאק". סיימתי את התפילה הקצרה, ופניתי להתפלל תפילת שחרית. גשם כבד מתחיל לרדת, ואני מדמיין את המים חודרים לסוכה ומרטיבים את הדברים. בידי המחזור, ולבי בסוכה. לפתע תפסתי את עצמי והחלטתי שאני מוסר את המצב לידי של הקב"ה, ולא מעניין אותי מכאן והלאה מה המצב בסוכה. אני מקבל באהבה מה שיקרה, בין אם השלאק סגור כפי שהתפללתי לקב"ה, ובין אם השלאק פתוח.

תודה לה', המחשבות הטורדות פסקו, ויכולתי להתרכז בתפילה באין מפריע.

אחרי התפילה חזרתי וראיתי שהשלאק סגור. והנה אשתי מספרת, "ראיתי שענני גשם מתקרבים לאזור, והחלטתי לסגור את השלאק. פניתי לקב"ה בתפילה שיעזור לי, שאוכל לשלוח את הבן הקטן לבית המדרש לברכת כהנים (בחו"ל עורכים ברכת כהנים רק בתפילת מוסף של יום טוב), ושלא יטרטב בגשם. התפללתי גם שנוכל לעשות היום את הקידוש בסוכה, והפרידה מהסוכה תהיה ללא הפרעות של גשם, וגם שיעזור שבעלי והילדים יוכלו להתפלל בלי שיעסיקו את מוחם בשאלה אם השלאק פתוח או סגור. שזה לא יסיח להם את הדעת מהתפילה".

וה' שמע את כל התפילות, מהבית ומבית המדרש.

(יום חמישי פרשת לך לך, בוקר, סיפור מס' 1)

חיים של רוגע ושמחה

שיעור שבועי מאת
הרה"צ ר' יהודה מאנדל שליט"א
02-30-11-906

הבטחון היומי 'חמש דקות אמונה בכל יום'

הרב פינחס שפר שליט"א
02-30-11-905

שיעור שבועי ב'שער הבטחון'

הרב דוד קלצקין שליט"א
02-30-11-904

לראשונה

בנוסף להשמעת השיעורים
בזמן השגחה פרטית הכללי,
ניתן לחייג ישירות
לסדרת השיעורים המבוקשת

'קו השגחה פרטית' לנשים

02-30-11-909

שיחת החברים

חבורה שבועית באמונה
02-30-11-908

פרנסה בהרחבה באמונה ושמחה

שיעור שבועי מאת
הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א
02-30-11-907

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

שאלה מספר 27

בבית המדרש שבו אני מתפלל, מגיע לעתים יהודי אחד המבקש מהגבאי להתפלל לפני העמוד, ומקבל את מבוקשו. זה מפריע לי מחמת כמה סיבות. אחת הסיבות היא, שלי בעצמי יש קול נאה ויכולת להתפלל כשליחי ציבור, ורק מכיוון שאין לי עזות לבקש כמוהו, אין אני נבחר לשמש כע"ץ. הדבר מפריע לי מאוד להתפלל. מה אפשר לעשות עם זה?

מ.ג. - ירושלים

זאת למודעי, שבהוראת למעשה בכל ענייני אמונה וביטחון צריך כל אחד לקיים לעצמו 'עשה לך רב'. התשובות שמתקבלות מהקוראים החשובים, הן אך ורק כדי לדון ביחד בסוגיית הביטחון, אבל להוראה למעשה שכל אחד ישאל את רבו.

הצנועים מושכים את ידיהם

הרב יעקב אינגבוים מנתניה: לגשת לעמוד זוהי אחריות גדולה, ושומר נפשו לא יהיה להוט אחריה. וכך מובא ב"משנה ברורה" בשם האליה רבה (תקפ"א סק"י): "היודע בעצמו שאינו בקי מאוד ויודע לשמור אפילו משגגה אין לו להכניס את עצמו בעבודת ה'. ואם אינו ראוי והגון ובקי אין מתייבן לו כשאר עובדים אלא גובין לאלתר".

הרב משה חיים מאירזון מאשדוד: להיות שליח ציבור זוהי אחריות גדולה ונוראה, ולא כל אחד ראוי לכך. והעניין ארוך מאוד, ועל כל פנים עליך לשמוח על שלא מבקשים ממך לגשת לעמוד. מפאת אריכות העניין אביא בקוצר האומר את הימשה ברורה" (נג, ס"ק ס"ה): "אין לאדם להתקוטט בעבור שום מצווה כגון גלילות ס"ת, וכיוצא בו. שהרי שנינו: הצנועים מושכים את ידיהם מלחם הפנים והגורגנים חוטפים". ועיין עוד ב"פלא יועץ" ערך תוקע, ועוד שם בערך ראש השנה.

תשחרר את המחוסם

הרב יהודה גבירצמן מבית שמש: א. אתה כותב שאין לך עזות לבקש. עזות תלויה באמון עצמי. היינו, להאמין בכוחות שהקב"ה נתן לך: קול נאה, ויכולת להתפלל כשליח ציבור. להאמין שהקב"ה נתן בך אמן שתעשה שליחותך. ייתכן שלאותו אורח בבית המדרש אין כישורים כשליח, אך יש לו ביטחון עצמי, שנובע מאמון בעצמו. ב. ייתכן שסיבת הקנאה בו נובעת משום שאינך מאמין שתוכל כמוהו לעמוד לפני הציבור. אם תפרגן לו (עיין טובה) להיות שליח ציבור, ישתחרר המחוסם שלך לגשת לעמוד, כי הקנאה רק מנציחה את המחוסם. מתוך שתפרגן לו, גם תפילתך תזרום יותר כאשר הוא עומד לפני התיבה.

עצה טובה

הרב שלום מילר מבני ברק: בכדי שהדבר לא יפריע לך, הנך צריך לייצר אצלך ניתוק מהאפשרות לגשת אל העמוד במקרה שפלוגי המדובר מגיע לבית הכנסת. אתה יכול לעשות זאת על ידי החלטה איתנה בלבך: "היום אני לא ניגש לעמוד, גם אם יתחננו אליי לגשת". (ואכן, גם במקרה שביקשו ממך לגשת, הנך צריך להישאר בהחלטה). כך ייווצר בלבך ניתוק מדבר זה, ותוכל להתפלל את תפילתך בכונת הלב.

הרב יעקב זילמן מבני ברק: "קנאת סופרים תרבה חכמה"

השפעה פרטית

מלבד כל הדרשות המושמעות בקו, יש לי תועלת מיוחדת מהיגון המושמע בקו: 'אני מאמין באמונה שלמה, שמושר ברגש. ניגון זה עצמו מרגיע במצבים מתוחים, כאשר נזכרים באמונה הפשוטה. תודה לכם.

מצד התקלים

אנחנו, משפחת נ' מאלעד, תרמנו להפצת עלונים לבתי כנסת, ותוך זמן קצר התארכה הבת בשעט"מ. אנו מודים לקודש ברוך הוא, ולכן אנחנו רוצים לתרום שוב. המשיכו להפיץ את התכנים החשובים והמחזקיים.

מצד הנוחים

קח גם אתה שותפות קבע בהפצת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הווה למזכי הרבים: בניים ובני בניים יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר | בעמדות נדרים
לאוני סניף 902 | ת.ד. 5475 | פולס על שם
חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

הנצחה פרטית

לזכות עידן ישראל בן טרו אסתר
והוג' איריס בת סוליקה ויוצ"ח שיחי

עלונים ל- 80 בתי כנסת

החפץ בעילום שם,

להודות להשם על הרפואה ובבקשה על העתיד שימלא השם כל משאלות לבבו לטובה.

עלונים ל- 55 בתי כנסת

בעילום שם, לישועה בכמה עניינים בקרוב.

בעילום שם, ברכה והצלחה בכל העניינים.
זרע של קיימא, מציאת דירה ועבודה בקלות.

עלונים ל- 40 בתי כנסת

משה בן מלכה, להצלחה בכל העניינים, לזיווג הגון.
ארון זאב בן רבקה, לזיווג הגון בקרוב.

בעילום שם, להצלחה בתורה וביראת שמים,
מידות טובות, לזיווג הגון בקרוב.

9.1, להצליח למכור את הדירה בקלות
ובמהירות ולפרנסה ברווח

בעילום שם, להצלחה בתשלומי קניית הדירה.

הבת שלי נשבר לה היר
והבטחתי לתרום 40 בתי כנסת

המעוניינים להפיץ את העלון
מחמנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנושי בין 13:00-15:00

ניתן להשיג הודעה בכל שעות היממה ונחזור אליכם בס"ד

משלוח הגיליונות יהיה ללא תשלום למצפיים 250 עלונים ומעלה
בתצורה מקורות חלוקה או 20 עלונים במחיר משלוח בלבד

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית
לקבלת העלון במייל ל- 026313742@GMAIL.COM

שאלה לעלון 77

עבודתי היא עבודת הקודש, חכיתי לשלב פרנסה עם קיום מצווה חשובה ויקרה, הנדירה בעבור רוב האנשים. שאלתי בזה: האם עבודתי הנה ככל פרנסה אחרת, ואין לעשות בה השתדלות יתרה, או שמכיוון שמדובר במצווה נדירה החביבה עלי למאוד, שבקיומה זוכה אני להשלים נפשי, אזי כן מותר לעשות השתדלות יתרה? ושמה עלי למדוד עצמי, היאך דרכי בקיום שאר המצוות, ולפעול כך ותו לא?
מ.מ. - אלעד

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-30-11-300 | שאלות 3 < 5 (לאחר בחירת השפה) | [מן ההקלטה מוגבל ל- 3 דקות] | במייל T023011300@gmail.com
תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ועם עיר עם רשומות פרטיות. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א פתרון לכל בעיה

להאמין, שמה יגרום שיבוא מבול לעולם.
נורא נוראות! כוחה של אמונה - - -
אכן כן. אך לפעמים מביאים לאדם ניסיון. כמו שמצינו
אצל אברהם אבינו אבי המאמינים, שליציני הדור היו
מלעיגים עליו מדוע הקב"ה מטריחו לרדת מהארץ, ורק
לאחר שחזר בעושר גדול, וברשותו כסף וזהב, בגדים
וצאן לרוב, ראו כולם את השגחת ה'. (חתם סופר)
המתחים והכעס - נובעים מחוסר אמונה. כאשר יודעים
שהכול הוא מאתו ית', אין כעס, אין מתח, אין פרצה
וצווחה. יש רוגע ושלווה, שום דבר אינו מלחיץ. "נוח
לבוראו ונוח לבריות" (מדרש), "נוח לעילא ונוח לתתא"
(זהר הק'), מבארים בזה שמי שהוא 'נוח לבוראו' -
שהוא חי באמונה, ואין לו טענות כלפי שמיא - הוא גם
'נוח לבריות', שורה סביבו אוירה רגועה והוא חי עם
כולם בנינוחות וברוגע.
הפתרון לכל בעיה ולכל מצב הוא אמונה וביטחון. כאשר
אדם מאמין באמונה שלמה, מתקיים בו הכתוב (תהילים
א, א): "יהיה כעץ שתול על פלגי מים, אשר פריו יתן
בעתו, ועלעלו לא יבול, וכל אשר יעשה יצליח".

"אמונה" - אוצר כה גדול וכה יקר, מתנה מהשמיים
לבני ישראל. בכוח האמונה אפשר להמשיך השפעות
טובות ולפעול כל טוב. "על ידי האמונה יכול האדם
להחיות מתים, להפוך כסף לזהב, ולשנות כל דרכי
הטבע. מי שיש לו אמונה אמיתית אינו מתירא משום
דבר, ולא זיקקו שום דבר". (מאור לשמש רמזי יום א'
דסוכות, בשם הרה"ק מנעשכ"ז צוק"ל)
רש"י בביאורו על הפסוק "ויבוא נח אל התיבה"
(בראשית ז, ז) מבאר: "נח מקטני אמנה היה, מאמין
ואינו מאמין שיבא מבול". הדבר תמוה. וכי אין אפשר
לומר על איש צדיק כנח, שהיה בלתי מאמין?
מבאר בזה הרה"ק ר' מיכל מזלאטשוב צוק"ל (מובא
בספר אוהב ישראל פרשת נח) כי באמונה יש כוח,
שעל ידי האמונה יומשך הדבר הזה ממקורו ויבוא. היינו
שעל ידי שהוא מאמין בהש"י ובוטח בו באמונה שלמה
על שום איהו דבר, אז נמשך הדבר ההוא ונבא בשלמות.
על כן, נח, בדבר זה היה ירא להאמין באמונה שלמה
בכל לבבו, כי אולי הוא יהיה הגורם להבאת המבול,
משום שעל ידי אמונתו יומשך בודאי הבאת המבול.
זהו מה שמבאר רש"י: נח היה מאמין, אך היה ירא

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלוחה 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

הדפסה: פירינגס-גוטי

הכלית העלון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יהיה זה שיעיריץ להתפלל ולשמוע קריאת התורה.